

Cyclops en muggenlarven van *Culex pipiens* voor mijn aquarium. Een buitenkansje is het dan, als je millioenen van die éénoogen in een plasje vindt, overgebleven van een bijna drooggelopen slootgedeelte. Die droog ik en distribueer ze dan van den winter aan mijn visschen. Op de bloemen van *Leverkruid* zie je dan veel zweefvliegen met de eigenaardige vleugelteekening der *Syrphiden*, waarin de vena spuria. *Helophilus* en *Eristalis* boeien je door de mooie figuurtjes op hun lichaam. Op *Lysimachia* zit het vol groene bastaardrupsen, die ik nog niet thuis kan brengen. Ik had een paar rupsen van *Vanessa urticae* meegenomen, die me uiterst traag leken. Ik deed ze met wat brandnetelbladeren in een kistje en vond na eenige dagen tegen de rupsen aan bruine coconnetjes. Na een dag of tien ontwikkelde zich daaruit een sluipvlieg, die, volgens Oudemans, bleek te zijn *Phorocera concinnata*, met groote stekelharen aan het achterlijf.

Van die verrassingen heb je altijd, als je buiten loopt. Zoo is het een vreemd gezicht, als je op een zanderig weiland Avondkoekoeksbloemen aantreft, met zaaddoozen, waarin een geelbruine rups zijn kop gestoken heeft, om die leeg te peuzelen. Hij had donkerbruine v-vormige streepen op zijn rug. 't Bleek *Dianthoecia capsicola* te zijn. Zeepkruid in de nabijheid is ook al in de zaaddoozen aangevreten. 'k Heb dat zaakje een dag of wat in observatie gehouden en ook gevonden, dat sommige vrouwelijke van de Koekoeksbloemen, van buiten op de kroonbladen, maar veelal tegen het vruchtbeginsel aan, belegd waren met een of meer vlindereieren. Zouden hieruit de rupsen zich ontwikkelen en zou het vlinderwijfje zich nooit vergissen, dat ze de eieren op mannelijke bloemen deponceerde? Weer een ruim veld voor gissingen en waarnemingen, maar . . . de vakantie is voorbij en de stormloop begint opnieuw. Veel tijd om er naar te kijken zal ik niet overhebben. Maar ik heb in deze vakantie weer gezorgd, dat ik een schat verzameld heb, dien niemand mij ont-rooven kan. En het zal me gebeuren, dit weet ik zeker, dat een enkel woord, een gedroogde bloem, een simpel diertje, een enkele regel uit „De Levende Natuur”, me weer heerlijke, zonnige dingen voor de oogen toovert.

Scheveningen, Eind Augustus.

A. J. ROZEMEIJER.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

BOEKBESPREKING.

De eieren van onze vogels en hunne nesten, door Dr. P. C. BUEKERS, met 32 gekleurde platen en talrijke afbeeldingen in den tekst.

Een Engelsch boekje, pasklaar gemaakt voor Hollandsche verzamelaars. Maar hoe. De gekleurde afbeeldingen zijn goed, maar de foto's kunnen me niet bekoren; de cliché's, waarvan de meeste reeds voorkomen in een vroeger door dezelfde auteur bewerkt boekje: „Onze gevederde vrienden” naar Keartons „Our Bird Friends” lijken me al wat oud en versleten, daarbij geven Engelsche foto's vaak geen juist begrip van het typische van den neststand of -plaats in een Hollandsch landschap.

Wie zag er in Holland b.v. ooit een bontbekjes-nest tusschen rolkeien zooals op fig. 15. Er worden in dit werkje heel wat afbeeldingen gegeven van eieren welke we zelfs met de beste wil der wereld in Holland nooit zouden kunnen vinden, terwijl we er tallooze eieren van echte Hollandsche vogels tevergeefs in zoeken.

Ofschoon de auteur soms wel blijkt kennis genomen te hebben van wat er in de laatste jaren in ons land gevonden en geschreven is, staat de tekst toch vol met hinderlijke fouten. De scholekster legt veelal geen 3, maar in den regel 4 eieren. De goudplevier broedt allang niet meer op Ameland, op de laatste bekende broedplaats, de Peel wordt door ontginning en onvoldoende bescherming de toestand wanhopig, zoodat

we den goudplevier gerust van de lijst der Nederlandsche broedvogels kunnen schrappen.

De bontbekplevier is langs de geheele kust van Noord- en Zuid-Holland broedend geconstateerd, ook langs het zuiderzeestrand en zelfs hier en daar in de Noord-Hollandsche duinen en niet alleen op Rozenburg en de Noord-Zee eilanden. Van het nest van deze plevier zegt de auteur „3 of 4 eieren worden op den grond gelegd” en van de strandplevier „zeer eigenaardig is dat zij hun nest, een kuiltje in het zand versieren.” Als er van „versieren” sprake is dan trof ik dit juist bij de bontbekplevier veel vaker aan dan bij den strandplevier. De groote zeezwaluw broedt niet aan het Zwanenwater en maar zelden op den Hoek. Schouwen en Griend worden vergeten.

Van de zilvertmeeuw zegt hij „de 2 of 3 groote eieren liggen in kuiltjes in het zand”. Is er dan geen nestbouw?

Van de griel. „Dat is bij ons een zeldzame broedvogel, die het hier waarschijnlijk te windèrig en te koud vindt”.

Dit lijkt me een stout beweren en ik ben benieuwd welke griel aan Dr. Buekers z'n nood geklaagd heeft over ons gezegend Hollandsch klimaat. Verder ben ik het niet eens met die 2 of 3 eieren van de griel. Nog nooit zag of hoorde ik van een grielen legsel met 3 eieren. En jachtopziersers die gedurende een halve eeuw, elk jaar weer aan grielen zoeken vonden nog nooit een legsel van drie. De kwak is geen broedvogel meer in ons land. De reiger legt niet „zelden 5 eieren” integendeel in den regel 5 eieren en dan niet in April of Mei maar reeds in Februari en Maart, de Aalscholver geen 3 of 4 eieren in Juli maar heel vaak 5 eieren en reeds in Februari en Maart. De sperwer is ook broedende gevonden in Noord- en Zuid-Holland en Zeeland en niet alleen in het Oosten.

De kleine zeemeeuw broedt niet alleen aan het Zwanenwater en op Rottum, maar ook op Texel, Hoek van Holland en Schouwen.

Waarom wordt de Middelste Zaagbek onder de broedvogels gerekend en de kleine Zeemeeuw niet? Van de eieren van de Nachtzwaluw wordt gezegd, „de vorm doet denken aan dien van een kievitsei, maar is niet zoo spits.” Ik ken geen ei dat juist zoo absoluut het pleviereitype, de priktolvorm mist als het ei van Caprimulgus. En dan nog vrij wat drukfouten in de onderschriften, zooals Tururuur voor Tureluur, kleine Mantelmusch voor kleine mantelmeeuw, griet voor griel, averhaan voor auerhaan etc.

Tot slot ben ik het geheel niet eens met schrijvers meening, dat we de jongelui moeten aansporen eiercollecties aan te leggen. Integendeel, laten we toch ons best doen dat de Hollandsche jongen die akelige periode van nesten uithalen overslaat, door overal waar de gelegenheid zich voordoet een goed voorbeeld te toonen en de in kiem aanwezige belangstelling in gezonde banen te leiden en te doen ontwikkelen. Vogeleieren zijn nu eenmaal geen postzegels of lucifersmerken, ja zelfs geen „voorwerpen”.

De uitgevers hadden beter gedaan met dit boekje niet uit te geven, ze bewijzen er ons in 't geheel geen dienst mede.

JAN P. STRIJBOS.

Zwitsersche „Bund für Naturschutz”.—Wij ontvingen het jaarverslag over 1921 van de Zwitsersche Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten. Onze vrienden daar hebben een zeer moeilijk jaar achter den rug. Er hebben heel veel leden bedankt en er is strubbeling geweest in het bestuur. Thans is dat alles weer in orde, het ledental neemt toe, het bestuur is gestabiliseerd en de contributie verhoogd. In ledental zijn ze ons nog altijd de baas; er zijn thans meer dan dertigduizend Zwitsers die hun geldelijke bijdragen geven voor het behoud van het Zwitsersch natuurschoon. Dat is eventjes vijf maal zooveel als bij ons. Toch heb ik den indruk, dat het bij ons aan belangstelling niet ontbreekt, maar het schijnt een geweldige inspanning te vereischen om een briefkaartje met aanmelding voor lidmaatschap te zenden aan ons kantoor Heerengracht 260. Dit tusschen twee haakjes.

Om nu op Zwitserland teruggekomen, nieuw werk is er niet verricht. Wel overweegt men nog steeds de stichting van een „Parc national” in West Zwitserland en we hopen dat dat spoedig gebeurt. Op het National-park in het Ofenpassgebied zijn ze nog altijd zeer trotsch en met recht: „eine Grossreservation, wie sie kein anderes europäisches Land besitzt, ein Rütli der Natur und Heimatliebe unseres Volkes”. Nu dat is dan werkelijk ook